

stolene, og navnlig kunde man sige sig det selv, fordi Krigsministeriet altid har været ængsteligt for at røre ved Domstolene og altid har henvist til, at sligt ikke maatte finde Sted, men at Domstolene havde fuldkommen Ret og Pligt til at afgøre Sagerne. Men Ministeren har jo skrevet i Aviserne, at det var Direktøren i Krigsministeriet, der havde grebet ind, og mente, at det havde Hæren Ære af. Det tror jeg er en stor Misforstaaelse. Jeg haaber, at Direktøren i Krigsministeriet ikke har grebet ind her, og er det sket, har Hæren ingen Ære af det, saa det er i Virkeligheden en komplet Misforstaaelse, der ligger bagved den højtærede Ministers Skrivelse i saa Henseende.

Men jeg ser ogsaa i „Nationaltidende“, at man i Krigsministeriet mener, at der ikke er Tale om, at Direktøren er skreden ind eller har taget Initiativet til at gøre noget i den Sag, og det kan jeg godt forstaa. Den Fremstilling, der findes i „Nationaltidende“, er imidlertid lidt besynderlig, thi det viser sig, at det er en Privatmand, en Ven af Direktøren i Krigsministeriet, som tilfældig er truffen sammen med Auditør Bojesen i Odense og tilfældig har faaet Sagen paa Tale og tilfældig har udtalt sin Mening, og denne private Mand kommer ligeledes i Krigsministeriet og kommer tilfældig til at samtale med Direktøren og udtaler der sin Mening om Sagen, og Direktøren udtaler sin, og den private Mand rejser tilbage til Odense igen, og Direktøren taler med Forsvarsministeren om Sagen, selvfølgelig ikke tilfældig, og det viser sig, at Forsvarsministeren bliver vel underrettet. Det ser lidt besynderligt ud. Hvorledes det hænger sammen, skal jeg ikke gruble videre over, jeg maa gaa ud fra, at der aldeles ikke har fundet nogen som helst Indgriben Sted i Domstolens Virksomhed, det kan der ikke, og derfor skal jeg ikke opholde mig videre ved den Ting, men gentage mit Ønske om, at Folketinget faar fuldkommen Besked om selve Sagen. Det haaber jeg, den højtærede Minister vil være villig til at give.

N. P. Jensen (Københavns 3die Valgkreds): Den ærede Ordfører for Forespørgerne (L. Jessen) udtalte sig i meget stærke Udtryk mod den militære Straffelov og karakteriserede Straffene som saa barbariske, at end ikke Hærens højeste Myndighed vilde anvende dem. Maa jeg dog gøre den ærede Ordfører opmærksom paa, at Hærens højeste Myndighed ikke har det

allerringeste at gøre med at anvende Straffemyndigheden. Det er en Selvfølge, at skal Disciplinen opretholdes, maa det yderste Middel til at opretholde den være i Straffeloven. At der er strenge Straffe, indrømmer jeg, men det var bedre, man fik at vide, hvorledes disse bleve bragte i Anvendelse, og jeg vilde ønske, at den ærede Ordfører, inden han havde bragt dette Spørgsmaal frem her, havde søgt at skaffe sig Kendskab til den militære Straffestatistik for de senere Aar, for derved at se, om der virkelig er nogen Anledning til at gøre en Forandring. Thi hvis de barbariske Bestemmelser, som han omtalte, staa der, men ikke blive anvendte, er Ulykken jo ikke stor, saa gøre de deres Virkning ved blot at skræmme.

Det er ikke 2 Aar siden, der blev gennemført gennemgribende Forandringer paa den militære Retsplejes Omraade, hvorved man indførte Defensoratet for den anklagede og indrettede en Appellinstans i Overkrigsretten. Og saa hænder det, at en Overkrigsret fælder en Dom over en Underofficer, saa er man misfornøjet, det gaar ikke an, og nu er det galt med Retsplejen. Jeg er i Tvivl om, hvorvidt man vilde have optraadt paa samme Maade, hvis Tilfældet havde hændet en Officer. Der tror jeg, de Herrer have et lidt forskelligt Syn. Men det maa vi dog alle være enige om, at Embeds- og Bestillingsmænd overhovedet ikke have samme Frihed som alle andre Statsborgere. Det kunne de ikke have, der er Forpligtelser, de ifølge deres Embedsstilling maa opfylde og ikke kunne unddrage sig. Og at Regeringen staar paa dette Standpunkt, have vi set for ganske nylig ved, at Regeringen afskedigede Trafikministeren. For Militærmagten er der desuden i Grundloven indført Bestemmelser, der vidne derom. I § 94 hedder det udtrykkeligt, at §§ 80, 87 og 88 maa ikke anvendes lige overfor Krigsmagten uden med de Indskrænkninger, der følge af de militære Love. Den første omfatter Bestemmelsen om Forhør og Varetægtsarrest, den anden Foreringsfriheden og den tredje Forsamlingsfriheden. Med Hensyn til Foreningsfriheden er der kun eet Omraade, hvor det ubetinget er tilladt enhver militær at møde, det er ved offentlige Valghandlinger. Derimod kan enhver Afdelingschef forbyde sine undergivne, Officerer og Underofficerer, at deltage i almindelige Møder, jeg holder mig til det, her er Tale om, altsaa Vælgermøder. Denne Bestemmelse er imidlertid omtrent aldrig bleven anvendt.